D·N
10/10 1948

Samverkan och folkopinion

Opinionsundersökningar i Norge och Danmark ställer det utom tvivel att en betydande majoritet av de personer som bildat sig någon åsikt i frågan är anhängare av både en nordisk och en västlig samverkan. Vid en norsk undersökning som publicerades för ett par veckor sedan ställdes frågan: "Anser ni att Norge bör gå in för ett gemensamt nordiskt försvar tillsammans med Sverige och Danmark?" Av de tillfrågade svarade 61 procent ja, 19 procent nej, och 20 procent förklarade sig sakna åsikt. På frågan "Anser ni att Norge redan nu bör träffa ett avtal med en stormakt eller en grupp av stater om militär hjälp i händelse av överfall?" svarade 44 procent ja och 32 procent nej, medan de övriga var tveksamma. Endast bland kommunisterna förelåg en stark negativ majoritet i båda fallen.

Liknande resultat har uppnåtts i Danmark. För några veckor sedan uttalade sig 72 procent för, endast 13 procent mot ett nordiskt försvarsförbund. I går offentliggjordes en redogörelse för svaren på frågan "Om förslag att vi skall ansluta oss till ett västligt försvarsförbund framlägges av England och Amerika, anser ni då att vi skall göra det?" Av de tillfrågade svarade 45 procent ja, 30 procent nej, och de övriga saknade åsikt i frågan. En stark opinion för västsamverkan framträdde inom alla partier utom den radikala vänstern — där fortfarande försvarsnihilistiska stämningar lever kvar — och kommunisterna.

Till dessa t och för sig klarläggande siffror bör ett par anmärkningar fogas. För det första kan man gå ut ifrån att majoriteten för västsamverkan blivit än större därest frågan i anslutning till det aktuella problemet helt enkelt gällt viljeinhet att acceptera en ensidig garanti från Västerns sida till ett skandinaviskt förbund. För det andra bör beaktas att det, såsom debatt och förhandlingar utvecklat sig, snarast är fråga om att välja mellan å ena sidan ett nordiskt förbund jämte en garanti väster ifrån, å den andra sidan avvisande av både ett nordiskt förbund och en västsamverkan. Om den frågan ställden — och den får den starkaste aktualitet om Sverige vägrar att gå in i ett nordiskt förbund som får löfte om hjälp från väster vid ett angrepp — är det givet att en överväldigande majoritet för en positiv inställning till samverkan med både Norden och Västern vore att påräkna.

I den svenska debatten har motståndarna till samverkan som ett huvudargument betonat att folkopinionen är negativ. Man har rent av med iver propagerat mot samverkan blott under hänvisning till den folkopinion man söker påverka. Det underliga i detta betecknade framhålles av socialdemokraten professor Lundstedt: "Hur skulle väl en folkopinion kunna tänkas arbeta sig fram gentemot denna nära nog kompakta neutralitetspropaganda från regering, partiledare i högre och lägre grader samt pressen, med tyvärr blott några få undantag? Vi vet alla att den dag regeringen här till äventyrs skulle signalera en ny kurs skulle den få hela folket med sig, naturligtvis med undantag för det ryska partiet."

Härtill kommer att argumentationen mot samverkan även i övrigt är vilseledande. Motivtanken på samverkan ställs neutralitetslinjen, som om neutraliteten i och för sig — viljan att stå utanför ett eventuellt krig — vore någon garanti mot angrepp. Frågan är ju tvärtom huruvida inte neutralitetslinjen, vars ena sida är isolering, locker till angrepp och lämnar oss ensamma vid ett angrepp, medan samverkan avskräcker en eventuell angripare och därigenom blir ett stöd för freden.

Viktigast är dock att den frågeställning som nyss antyddes för Danmarks och Norges del blir förstådd och övervägd av det svenska folket. Det gäller av allt att döma icke att välja mellan nordisk samverkan och västsamverkan. Det gäller att välja intetdera eller båda-dera: antingen total isolering för Sverige eller samverkan med Norden i förening med en garanti från Västern. Ställs frågan på detta realistiska sätt, kan det svenska folket — likasom det danska och det norska — inte gärna tveka om svaret.

Till Clemens-utställningen

Eugen Wretholm

CLEMENS

"Man är tacksam för att denna bok blivit skriven . . . Lyser . . . med den rena glansen hos det som blivit till av en inre nödvändighet."
Gotthard Johansson i Sv. D.

"Den är föredömligt illustrerad."
Martin Strömberg i St.-T.

18:—, inb. 24:—.

BONNIERS

SIVAR ARNÉR

en av de stora

Hans nya roman

EGIL

"En äktenskapsroman, och i analysens skärpa, i förmågan att levandegöra konfliktens personer . . .

har den få motstycken i modern svensk prosakonst."

KARL RAGNAR GIEROW i Sv. D.

"Ett konstverk och en bekännelse av hög rang."

JAMES RÖSSEL i A.-T.

"En ny seger."

ALLAN FÄGERSTRÖM i A.-B

8: 75

BONNIERS

Sverige och Marshallhjälpen

Den församling av ämbetsmän från Sveriges ekonomiska förvaltning och av målsmän för vårt lands näringsliv som på fredagen hade tillfälle att hos Svenska handelskammaren för USA höra chefen för den härvarande Marshalldelegationen, John Haskell, redogöra för sin uppgift fann säkert i hans färdfria och vinnande framställning anledning till uppmuntran, tillfredställelse och eftertanke. Alla de närvarande var utan tvivel ense om hans formulering av Sveriges aktuella ekonomiska problem, nämligen att här bevara en god levnadsstandard samtidigt som vi bidrar till återhämtningen i Europa. Uppgiften är inte lätt. Den kan genomföras lättare med hjälp av Marshallkredit, eftersom bristen på utländsk valuta, i synnerhet dollar, för närvarande är det största hindret att vidmakthålla och befordra försörjning och produktion hos oss liksom i flertalet europeiska länder. Men avgrande för företagets framgång är, som handelskammarens gäst underströk, att ingenting sker politiskt och hela folkets ekonomiska handlande.

Det framgick att Sverige egentligen inte räknats till de kreditbehövande länderna när planerna gjordes upp för den första fördelningen av Marshallmedlen. Vår kritiska valutasituation kom närmast som en pinsam överraskning för de utländska iakttagare som fäst huvudvikten vid våra goda naturtillgångar och det lyckliga sätt varpå de tagits i bruk och framstående industrimän och en skicklig arbetarstam. Sverige bedöms som ett land som kan och bör reda sig självt, och det kom fram att våra metoder och vår förmåga att med egna krafter återställa den för närvarande bristande jämvikten i vår ekonomi blir föremål för både noggrann och intresserad observation och får den största betydelse för våra möjligheter att hävda Sveriges plats på den återvändande sunda världsmarknad som hela Marshallplanen siktar på att förverkliga.

I villkoren för Marshallkredit ingår att den skall nyttjas för ändamål som främjar produktionen och verkar i riktning mot återgång till allsidig handel och valutamässig jämvikt. För vårt land, som har både en handelsvolym och under nuvarande regleringstillstånd ett importplan många gånger större än den Marshallkredit som lämnats oss eller som i fortsättningen kan komma i fråga, är det på en gång svårt och lätt att uppfylla dessa betingelser. Svårigheten ligger i att importplanerna måste tillgodose försörjningens angelägenheter och produktionens behov jämsides. Lättheten framgår av att det dock är importen av produktionsmedel som utgör den tunga klumpen i vår dollarbrist. Det går alltså, bara våra myndigheter hinner sätta sig in i tekniken och kan avdela tillräckligt många kompetenta personer för de ändamålsredovisningar som måste åtföljа ansökningarna om Marshallkrediter, att ange behov som är tillräckligt angelägna och som till fullo motsvaras anspråken att medverka till fredsekonomins återkomst. Man vill endast hoppas att Förenta staterna, som har förmånen att kunna hålla sig med en stor och mycket effektiv administrativ apparat för myndighetskontakt med det ekonomiska livet, inte genom sina krav på motsvarande service hos kreditagare skall medverka till att lása fast och fördjupa det regleringssamhälle som alltför många intressen gärna vill bevara, men som det med Marshallplanens anda i högsta grad införstådda näringslivet finner ytterligt angeläget att undan för undan avveckla.

Vid Marshallmiljonernas inplacering i våra importplaner har myndigheterna främst två synpunkter att beakta. Den ena är att ge största möjliga åtkomst åt den redan med kort frist kan möjliggöra ökning av exporten till hårdvalutaländer. Men hur viktigt detta än är kan det inte få skymma den långsiktiga uppgiften att underhålla den svenska kvalitetsindustrins konkurrenskraft och förmåga att återta sin fredsmässiga plats på världsmarknaden. Den inhemska överkonsumtion av produkter som behöver i högre grad än nu förbehållas exporten beror inte bara på en av sociala skäl och med politiska medel genomförd höjning av de breda befolkningslagrens levnadsstandard, utan är till stor del ett efterslåpande av sparsamhetsenomen. Läksom vi tvangs att bränna massaindustrins rävara när vi avstängdes från kol har vår industri under och efter krigsåren nödgats att för hemmamarknaden dyrt tillverka en mängd lägre kvalificerade varor och att därtill använda arbetskraft och anläggningar som är avsedda för den högklassiga exportproduktionen. Att avhjälpa denna krigsskada på vår produktions inriktning är en av de centrala uppgifterna i den inledda exportoffensiven, och vi bör kunna räkna med det bästa samförstånd med Marshallorganisationen om vi i stor utsträckning använder dess krediter för den behövliga omställningen till kvalitetsprodukter. Att därmed följer ökad knapphet på några varor som obehörigt tagit delar av vår inhemska produktionsapparat i anspråk och som särskilt under nuvarande valutaförhållanden inte kan ersättas genom ökad import får gå in i den allmänna sammanbringning av försörjningen som på det ena eller andra sättet måste uthärdas till en tid medan vi återställer den bristande jämvikten.

PRESSGRANNAR

Det gäller ett regeringsskattebrott som kan räcka tio år framåt, anförde statsministern häromdagen som ett slags ursäkt för att regeringens sammansättning är obestämd ännu tre veckor efter valet. Inom ramen av ett decennium äger inte mindre än fem val rum. Det nya förrättande har givit båda de om regeringsnärvaret resonerande partierna en allvarlig påminnelse om alltings förgänglighet. Andå fantiserar hr Erlander om en uppgörelse som skall bli bestående i tio år — det tycker Eskilstuna-Kuriren (fp) är litet djärvt.

Tydligen räknar statsministern med att väljarna skola bli alltmer otroliga, inte heller i det fallet har han lärt det minsta av det nya förrättade valet.

Några, som däremot med all säkerhet ängsligt räkna med den framtid, som ligger inom de åren, är bondeförbundarna. Att det går så trögt för dem att komma till klarhet om huruvida de skola göra socialdemokraterna sällskap beror utan tvivel på, att de frukta första steget. Ty kommande val, Fullborda de den kovändning, som de nu tydligen reflektera på, måste de lika säkert som annars bereda sig på de svåra raste efterverkningar redan vid valet om två år.

Hr Hedlunds delegation har inte mandat att på egen hand träffa någon uppgörelse. Avgörandet ligger hos riksdagsgruppen och bondeförbundets styrelse, som inte torde sammanträda förrän höstriksdagen samlats. Stockholms-Tidningen (fp) drar den slutsatsen att väntetiden kommer att dra ut över två veckoskiften. Betrüffande de tio åren — ett slags silverbröllop för regeringskontrahenterna! — yttrar tidningen:

De tio årens koalition skulle ju förutsätta att socialdemokratien skrinlade de delar av sitt efterkrigsprogram, som handlar om samhällets "socialistiska omdaning". Nog för att folkpartiets kritik varit effektiv, men att den skulle leda till ett så snabbt och lysande resultat, som att socialdemokraterna under hela tio år framåt avstode från socialiseringspolitiken, detta vågar man dock inte tro. Eller inbillar hr Erlander sig till äventyrs, att det även skall lyckas att locka bondeförbundet med på socialiseringspolitiken?

I tidningen Gotlänningen (bf) förekommer denna beskrivning av stämningen vid bondeförbundets stora möte i måndags:

Från SUF-håll erinnades om det utrikespolitiska läget i allmänhet och situationen i Norden i synnerhet som motiv för inrepolitiskt samling på bredast möjliga bas. Man hade dock i princip intet att invända mot ett samarbete, begränsat till de båda stora folkgrupper som socialdemokratin och bondeförbundet representerar. Men för det första ansåg man inte att en sådan samling gav tillräckligt brett underlag i dagens situation och för det andra betvivlades socialdemokraternas redlighet uppåt. I sistnämnda avseende fästes uppmärksamheten på hr Erlanders förklaring häromdagen att alla socialdemokraternas vallöften skulle infrias.

Svenska Landsbygden (bf) skriver nu:

Emot koalitionstanken talar bl. a. första för partiets tillkännagivande vid kommande val och därmed minskat inflytande samt risken för att bondeförbundet finge bära en stor del av skulden för de samsolkit nödvändiga impopulära åtgärder som äro vara att vänta och som delvis framtvingats av socialdemokratiska minister... För samarbetet med socialdemokraterna talar emellertid möjligheterna att påverka regeringspolitiken i modererande riktning... En förutsättning för ett samarbete mellan bonde- och arbetarparti måste under alla förhållanden vara att den vinner en något så när enhällig anslutning inom bondeförbundets styrelse och riksdagsgrupp. Kan icke en sådan enighet vinnas är det bäst att säga nej. Avgörandet kommer i varje fall att träffas först vid ett nytt allmänt möte i händelse de pågående förhandlingarna icke stranda utan lämnas ett positivt resultat.

Möjligheterna att "moderera" blir större genom att bondeförbundet bevarar sin självständiga konfrontationställning vid sidan av folkpartiet och högern än genom att partiet inträder såg som underordnad kompanjon. Den socialdemokratiska ledningen har vägrat att medverka till en allmän kraftsamling med omedelbar uppgift att övervinna krisen. Då är det bäst att den själv får ta ansvaret — tills den eventuellt ändrar denna hållning, som förlänger och i viktiga avseenden förvärrar krisen. Utsikterna till en sådan sinnesändring under den närmaste framtiden blir antagligen större om bondeförbundet håller sin kritiska linje än om det låter locka sig.

Heller en folkpartist än en kommunist, förklarade hr Erlander i en radiodebatt före valet. Efter valet är socialdemokraterna nu i färd med att i Stockholms stadsfullmäktiges presidium återvälja en kommunist i stället för att välja en folkpartist, vilket Svenska Morgonbladet (fp) betecknar som en svår motsägelse:

Kommunisten Knut Olsson får stanna, dekreterar Aftonbladsnären (s) och förklarar "stämningen inom majoritetspartiet vara denna". Om det senaste valets siffror skulle ligga till grund för stadsfullmäktiges sammansättning, så är det uppenbart att att utbyte skulle ske. Men nu är detta inte fallet. Det är därför oförklarligt varför de borgerliga skulle ha majoritet i presidiet."

Presidiet skulle alltså komma att bestå av en socialdemokrat, en kommunist och en högerman, men ingen folkpartist. "Fruktbärande samverkan" är tydligen åter i gång — när valet är över.

Socialdemokraterna har ännu några dagar på sig innan beslut måste fattas. Det gick inte att enas vid det första sammanträdet — och det behövs praktiskt taget enighet.

Folkpartiets nya andrakammargrupp kommer att till mer än hälften bestå av nykommlingar. Av den tidigare 26-mannagruppen återkommer utsvagfågen 22, men genom den stora valframgången ökas gruppen med inte mindre än 35 nyviser, en situation som torde vara, sitt register. Västerbottens-Kuriren (fp) konstaterar denna riksdagsgrupp i fråga om yrkesutbildningen vägor ett gott genomsnitt av det svenska folket:

Den enda större folkgrupp, som tyvärr är oreppresenterad, är de egentliga kroppsarbetarna. Men det heller socialdemokraterna, som ju energiskt försvara sitt monopol på att företräda denna kategori, placera mera än ett 30-tal representanter med arbetaryrket bland de folkvalda.

När det gäller de utövande jordbrukarna, så synes denna inom folkpartigruppen öka från 9 till 14. Anknytningen till enskilt näringsliv och företagsamhet är förstås inte ett föga kraftet, vilka böra ha goda möjligheter att göra nyttiga insatser i rikspolitiken. Liksom inom övriga partier, bondeförbundet av naturliga skäl undantaget, ha företrädarna för offentlig och enskild tjänst en stark ställning inom gruppen och räkna tillsammans ungefär ett 20-tal.

Med hänsyn till den kvinnliga representationen ligger man något till att de socialdemokratiska kvinnorna blivit två färre, nordan folkpartiet nu valt in sju kvinnor:

Fördelningen blir 2 höger, 7 från folkpartiet och 13 från socialdemokraterna, vartill kommer 2 första kammaren resp. 1, 1 och 2 plus 1 bondeförbundare finns. Utöver den nu utlöpande andrakammarperioden har som bekant Fru Ragnhild Sundström varit ensam folkpartikvinna bland de folkvalda.

Det är genom självklart att folkpartiet med en andrakammargrupp, som inom sig rymmer så många nykommlingar, icke från början kan göra en riksdagsinsats, som helt motsvarar den numerära styrka som partiet vunnit. Även i riksdagen — ja, kanske mer där är anmärkta, måste man gå sina "lärotår". Men efterhand som erfarenheterna vinnas och rutinen tillgnas, bör folkpartigruppen i andra kammaren ha förutsättningar att utöva ett betydande och hälsosamt inflytande på riksdagspolitiken.

FOLKPARTIETS VALBYRÅ i Sundbyberg

Vegagatan 1. Tel. 28 57 95.

Öppen varje dag kl. 13—20. Valdagen 9—21.

I DUVBO utlämnina av valsedlar och äktsmakekuvert hos avdelningschef Gust. Lundgren. Oskarsvägen 24. Telefon 28 22 06.
I URSVIK hos red. Birger G. Magnusson, Sevenvåg. 14. 28 55 52.

RÖSTA MED FOLKPARTIET.

Peter Freuchen på ont och gott

MAN HAR INTE GJORT Peter Freuchen någon tjänst med att översätta hans bjässe av gamla romaner *Nordkaparen* (Bonniers, 9: 75). När han skrev den var han ännu en dålig författare, konstnärligt oitveckladd, besatt av en billig humorvanitet. Det är en välddsam historia om en amerikansk valfångarkapten, som är Varg-Larsen i kvadrat, Ishavets största fängtman och med fruktade sjödjävul, sex fot och några tum i strumplästen, med musikalatur av järn och stål, turligtvis med den bärne ledarens isiga förnblick. Aldrig ett leende, aldrig en mänsklig åtbörd, men innerst inne ett vekt hjärta för hustrun och de små barnen där hemma, det är givet. En hänsynslös stålman som håller disciplin med handspaken och kapitel efter kapitel färgar Ishavet allt rödare med val- och människoblod för att till sist förgås i den isiga böljan efter att hg drigit och drinkt hela sin besättning — en rent parodisk ragnaröksefekt, som skulle kunna bereda en ett vist nöje, om man inte hade så pass stor respekt för författaren sådan han är nu. De rena landskaps- och jaktskildringarna är åskådliga och målande, och berättelsen har onekligen fart. Men det är långtifrån nog för att göra boken rekommendabel.

Nej, vill man ha Freuchen när han är som bäst, ska man läsa hans nyutkomna roman *Larions lov* (Westermanns forlag, 12 d. kr.). Den har man stort nöje av.

Det var när han satte sig ner att berätta om sin egen grönländska ungdom som Peter Freuchen blev en riktig författare. Det direkta, personliga förhållandet till stoffet tvingade honom tydligen till att ta ett kraftag i sig själv och artistiskt disciplinera sig, gav honom det begrepp om och den respekt för den konstnärliga sanningen han behövde, samtidigt som det förlöste hans genius av en sällsam, men ändå ofta sann humanism.

Motivet här till de elementära. Att det är behandlat förr — och inte bara av Freuchen själv — gör det inte mindre tacksamt. Den vita expansionens ödesdigra obejdbarhet, den plötsliga, hårda friktionen mellan två människokontinenter, både fysiskt och psykiskt tämligen jämbördiga, men skilda åt av många tusen års tekniska utveckling, skänker en osökt och stark dramatisk spänning och ger rika möjligheter åt en hungrig författarfantasi. Möjligheter som Freuchen har förmågan att ta vara på. En av hans stora tillgångar är hans spontana förstelelse för och enastående kunskap om primitiva människors livsformer och mentalitet. Andra är hans förmåga av episk överblick och objektivitet, hans proportionssinne eller humor, hans totala brist på sentimentalitet, hans berättarglädje och hans obesvärat muskulösa berättartalang. Det är ganska mycket, och det ger "Larions lov" dokumentets intresse och även lyrsromanens spänning. Boken har den muntliga berättelsens omedelbarhet och levande rytm, den har bredd utan att förfalla till pratsamhet. Han har lärt sig konsten att hushålla med effekterna, att inte säga för mycket, och hans humor är allestädes närvarande utan att någonsin vara understruken. Hans teknik har spår av Hamsun, men hans humor är närmast i släkt med Johannes V. Jensens, den har ett slags naiv hänsynslöshet utan cynisk bottensats. Och för att ur den rika floran dra fram något exempel på hans artistiska fyndighet och frodiga berättarfantasi kan man nämna scenen då indianerna för första gången möter de ryska pälshandlarna och ryssarna besämpar en hotande smittkoppsepidemi med allmän vaccinering, vilket av indianerna uppfattas som blodblandning och fostbrödraleg och får en serie förbluffande konsekvenser.

Freuchen är skildrare, inte analytiker. Men han förstår, och det gör skildringen suggestiv. Han känner sina figurer så väl, och handlingen ger honom tillfälle att belysa dem från så många håll att han förmår ganska tydligt — tillräckligt tydligt — antyda det psykologiska skeendet under det spartanska betecndenmönstret. Händelserna ses huvudsakligen genom Larions ögon och starka, osplittrade sinne, och det greppet är fasthållet med stor säkerhet och konsekvens genom romanens myller av komiska och tragiska situationer. Han är hövding och symbol för sitt folk, stor och besjungen krigare, produkt av sin isolerade hård miljö, rå, oridd och pliktbunden, obevekligt lydig sina nedärvda moralbegrepp, knappast på något sätt inbjudande, men med en [illegible] värdighet som han aldrig avsker. Nära blir han aldrig, men fullt synbar, en schematisk skiss, som undan för undan fylls ut och så småningom får full volym och trovärdighet som typ. När han har försvunnit i skogarna och man har lagt ifrån sig boken står han kvar en stund i minnet som ett slags fjärran och halvt ogripbar sagogestalt. Det är väl det Freuchen har avsett. Och det har han lyckats med.

Sven Barthel

Åter valdags i Sundbyberg

På söndagen är det åter valdag i Sundbyberg. Denna gång gäller det stadsfullmäktige, och med hänsyn till röstfördelningen vid riksdagsmannavalet kroppas folkpartiet på mer än fördubblat antal mandat.

Anledningen till detta extra stadsfullmäktigval är som förut omtalats att Lilla Alby, Duvbo och Ursvik den 1 januari inkorporeras med Sundbyberg och att antalet stadsfullmäktige i samband härmed skall ökas från nuvarande 26 till 30. Den utökade kommunen, är uppdelad i tre valkretsar om vardera tre distrikt. Socialdemokraterna och kommunisterna har var sin lista i vardera av de tre valkretsarna, medan folkpartiet har en gemensam lista för hela området med ombudsman Nils Björnsson som främsta namn.

Partiställningen i nuvarande fullmäktige är högern 2 mandat, folkpartiet 4, socialdemokraterna 16 och kommunisterna 4. Om röstfördelningen skulle bli densamma som vid riksdagsvalet den 10 september, skulle folkpartiet få 9—10 mandat, högern troligen ett, socialdemokraterna 19 och kommunisterna endast 3 mandat.

Handelsutbildningskommittén (under ett rektor F. M. Holmstrand i Kristinehamn skall tillkallas för att som expert biträda kommittén med att utarbeta kursplaner m. m. för den högre handelsundervisningen. För att Holmstrand må kunna bli rektor Holmstrand få ledigt från rektorstjänsten från 15 oktober i år till 1 juli nästa år.

"ALTERNATIVET"
som saknades i valrörelsen finner man vid studiet av populära tidskriften
PENNING-VÄRDET
vars nya nummer nu utkommit. Specialartiklar av docenten i nationalekonomi, fil. dr AXEL GADOLIN och red. ERIK KARESTAM m. fl.
Pris kr. 2:50
(endast direkt från förlaget)
Hittills utkomna 3 nr (180 s.) sändas portofritt mot kronor 4:50 à postgiro 56802.
PENNINGVÄRDETS FÖRLAG
KALMAR

Har Ni sett filmen
PÅ DESSA SKULDROR
Nu finns boken i serien "Populära LT-romaner"
Häft. 3:75 Inb. 5:75
55:e tusendet

Sven Edvin Salje
VINGSLAG I NATTEN
Saljes nya roman
Häft. 8:75 Inb. 11:—
15:e tusendet efter 14 dagar!
LT:s FÖRLAG

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.